

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amina Akhtar
#FASHIONVICTIM

Copyright © 2018 by Amina Akhtar
Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03353-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMINA AHTAR

**#fashion
victim**
ŽRTVA MODE

Prevela Snežana Janković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Posvećeno mojim roditeljima i DRN.
Najbolji vid podrške koju bi svako pozeleo.*

Dve godine ranije

zmenjen je sastav *elmer* lepkova. Nekada su bolje, omamljujuće mirisali. Lakše su opijali. Kladim se da ih je većina petaka njušila i da su se njihove majke žalile, pa je kompanija morala da ih razblaži. Sad su jedva upotrebljivi, ali i dalje ih volim, nisu loši za dobro raspoloženje, ali gde je tu posvećenost? Obaveza? Ako želite da budete jebeno raspoloženi, budite. Podmažite malo.

Pažljivo sam sekla duž slike, želeći da imam takvu frizuru. Njenu savršenu, jebenu frizuru. Želela sam da imam istu. Dugu, stepenasto ošišanu, plavu kosu, što moja nije bila – tek je prekrivala ramena, tamnosmeđe boje. Previše gusta i previše kovrdžava. Na toj slici ima umetke. Znam, jer bih se ušunjala na zabavu kojoj je prisustvovala samo da je vidim. Senka joj je svetlucala na kopcima; usne su joj blistale. Nosila je *guči* čizme, uske farmerice i smešno veliku *selin* torbu. Zahvaljujući umecima, za nedelju dana promenila je dužinu kose. Kasnije sam oponašala njen izgled. Neverovatno šta sve može da stane u tu torbu.

Moj pano bio je pun Sarinih fotografija sa zabava, modnih revija, momenata u kojima je blistala pred kamerama. Bila je saradnik urednika u *La vijju* i bila je savršena. Njena porodica bila je imućna, ona

prelepa, a njen garderober bi vas prosto rasplakao. Sušta suprotnost meni. Moje fotografije nisu se mogle videti u časopisima. Nisam imala vikendice na moru. Još kao dete gledala sam u prozore zatamnjene štraftastim draperijama i papirnu čašu punu pilula. Sad imam mali stan, ali on nije ni nalik na Sarin. (Slike sa neta.)

Želela sam da se družim s njom, da se mirišem njenim parfemima, da zajedno idemo kod manikira. Želela sam da budem na zabavi u njenom ogromnom stanu (u Trajbeki). Želela sam da zajedno posećujemo restorane u kojima će nas momci častiti pićem. Želela sam da mi piše besmislene skraćenice i šalje smajlije, da slikamo selfije i ogovaramo druge. Želela sam i želim da radim s njom. (Sledeće nedelje imam zakazan sastanak u Odeljenju za ljudske resurse u *La viju*.) Godinama sam zurila u Sarine fotografije. Praktično smo zajedno odrastale. Sara u svom gala okruženju, a ja u sumornim školskim klupama. Bile smo povezane zahvaljujući njenim fotografijama iz svakog časopisa koji se mogao pronaći na Menhetnu. Želela sam da budem Sarin jedini pravi prijatelj. Želela sam da osetim njenu ljubav. Pomalo sam mrzela sebe zbog toga. Imala sam ambiciju. Uzela sam svetlucavu zlatnu olovku i napisala *Sara Taft* na vrhu table.

Bićemo najbolje drugarice. I to zauvek.

1

Tri plavokose PR devojke s *ajpedima* stajale su iza plišane trake i proveravale ljude koji su ulazili. Čekala sam da jedna od njih podigne pogled.

„Zdravo, stigla sam...“

„Ime?“

„Anja...“

„Oh, čekaj! Loren, treba nam selfi. Mi smo bliznakinje!“ Pozvala je mlađu plavušu, koja je takođe imala slušalicu u uhu. Uzdahnula sam. Devojke su se nameštale za grupni snimak ne obraćajući pažnju na nestrpljive goste koji su žurili na zabavu. Nakašljala sam se.

„Samo sekundu, malecka.“ Jedna od njih dve obratila mi se s podignutim kažiprstom.

Poželela sam da joj odgrizem taj prst. Konačno, nakon deset ili više snimaka, devojke su se vratile. Naterala sam sebe da im se osmehnem.

„Izvini! Morala sam da postavim na Instagram! Dobro, još jednom, kako beše tvoje ime?“

Ponovila sam, slovo po slovo. Žvakala je gumu i duvala balone dok je kucala po *ajpedu*.

U glavi sam čula glas Silije Ejveri: „*La vi*“ žena ne čeka u redu. Sranje. Isprašila bi me da vidim kako stojim tu kao jebeni plebejac. Nismo čak ni pokrivali taj događaj, ali Siliji je trebala usluga: htela je

da pozajmi (i zadrži) haljinu. PR firma koja je organizovala zabavu predstavljala je dizajnera Aleksandera Kinga. Zvanično, Siliji je trebala haljina za slikanje, ali istina je da ju je želela džabe.

Plavuša je i dalje kucala. Prevrnula sam očima.

„Treba još jednom da spelujem?“

„Ne, ne. Za koji outlet radiš?“

„La vi“, procedila sam kroza zube. Razrogačila je oči. Trebalo je da nabodem tu PR glupaču među prazne, sitne oči. Da napravim od nje šiš-ćevap, da oni koji čekaju u redu imaju šta da grickaju.

„Ne vidim tvoje ime na spisku... Čini mi se da ga nema?“ Sve je rečeno upitnom rečenicom.

Mogla sam joj reći da se zovem Bijonse, ne bi primetila razliku. Iza mene je mrmljanje postajalo sve glasnije.

„Proverite još jednom.“ Začulo se zujanje. Nešto poput bušilice u daljini. Pitala sam se jesu li unutra neki radovi u toku.

„Čujete li ovo?“, pitala sam. Vratarka je podigla pogled s *ajpeda* i blede me pogledala.

„Šta? Muziku?“ Pukao je balon na njenim usnama.

„Nije važno.“

Ponovo je počela da kuca. „Oh! Našla sam te. Oči da mi istera! Ha! Obnevidela sam. Uzgred, ja sam Loren. Dopisivale smo se putem mejla.“ Ozarila se. Htela sam da je potapšem po glavi, ali nosila je vunenu maramu, uprkos vrućini; kapljice znoja pretile su da joj okvase lice.

„Hej! Sjajno je što smo se konačno upoznale. Uvedi me pa da popijemo piće.“ Štrecnula sam se čuvši sebe kako izgovaram te reči. Bože, ponekad sam mrzela sebe. Znala sam da ću joj kasnije, kad mi bude ponudila ručak, udovoljiti i u tome. Jer to je moj posao, a ja sam bezdušna.

„Naravno!“

Jebeni idiot. To je moj život.

Bio je to drugi događaj te večeri. Prvi je bio za fitbit dodatak – dodatak dodatku koji vam govori da ne napredujete dovoljno. Hoćete da se šepurite kako aktivno radite na formi, a morate da se krijete iza

krupnog zlatnog nakita. Šta li će još smisliti? Ali ja bih se kitila njime. Kad bih smršala još desetak kilograma, možda bi me Silija i pomerila sa mesta saradnika urednika. Fokusiraj se na nagradu – i kilograme.

Cilj te zabave bio je novi šal, pod kojim se Loren znojila. Ne šal koji bi spasao svet ili nahranio svu gladnu decu, zaštitio životinje ili pak bio organski komad od alpake. (Čekaju da životinja uquine pre nego što joj skinu krzno. Kako *domišljato*.) Samo običan sivi šal. PR devojke bile su umotane u iste takve; Loren je stvarno imala tri na sebi. Bio je jul, u Njujorku trideset dva stepena.

A i bilo je vreme da se nešto popije. Ne napijam se. Nije poželjno gubiti kontrolu. Znete li šta se desi kad izgubite kontrolu? Postajete neuredni. Ali, da nisam popila, morala bih da visim na telefonu – ili još gore, da razgovaram s ljudima. Sara je na takvim skupovima uvek pila kao smuk i nije marila za utisak koji ostavlja. Zašto bi? Bila je nedodirljiva.

„Anja! Stigla si!“ Još jedna Loren stala je ispred mene. Više nisam znala koja je koja, ali izgleda da se svaka PR devojka zove Loren. Sve liče jedna na drugu; nose *devid jurman* nakit, šatirane su i imaju francuske manire. Loren je, očigledno, došla s Long Ajlanda.

„Loren!“ Mrzela sam sebe zbog svog lažnog entuzijazma.

„Setila si me se!“

Nisam.

„OMB, kako ti se dopalo ono prošlonedeljno sa osvetljenim ogle-dalima? Zar nije sjajno kad ih koristiš?“

„Da, obavezno ih koristim. Učestvuješ i u ovoj priči?“

„Da! Šal je *neverovatan*, zar ne? Vidi, možeš ga nositi na pet načina! Ko bi rekao da se toliko može postići samo jednim šalom? To mi je, nekako, promenilo život.“

Ta Loren nosila je četiri. Znoj joj se skupljao ispod pazuha i pretvarao svetloplavu boju njene bluze u indigo. Pokušala sam da skrenem pogled. Nešto je čudno zamirisalo.

„Nemoj da pričaš. Ali zar ti nije malo vruće?“

„Ne! Super mi je. Inače, na detoksikaciji sam, pa mi znojenje dobro dođe. Jedem isključivo kelj i beli luk, ovo mi je baš od pomoći.“

Znači to sam namirisala.

„Šalova nikad dosta“, dodala je dok je skenirala okolo tražeći nekog s kim bi porazgovarala. „Oh! Eno Eni iz magazina *Mins*. Popij neko piće! Probaj šal!“

Dvadeset minuta kasnije bila sam obavijena pletivom. Svaki put kad bi mi Loren prišla, dodali su mi još koji. Možda je to pravi put, neka vrsta testa? Ako preživim noć umotana u pet ogromnih vunениh šalova, zvanično postajem žena ili šta već. Uz osmeh, iskapila sam treću čašu šampanjca. Bar je pripitost, prvi put, bila na vrhuncu. Uspaničila sam se pri pomisli na unete kalorije, ali shvatila sam i da su se izgubile s tolikim znojenjem. Što bi rekli, čist račun.

„OMB, moramo te izbaciti na Instagram! Izgledaš sjajno!“ Opet Loren. Ona prva. Ili druga. Ne, čekaj, svakako prva. Njena roze bluza ispod pazuha bila je tamnooker.

„Oh, radije ne bih...“

„Ne budi blesava. Osmeh!“ *Škljoc!* „Izgledaš tako šik.“ Uslikala me je dok sam govorila. Usta su mi bila otvorena. To je bilo upravo suprotno od šik.

„Potpuno sam mokra.“ Sa previše slojeva na sebi delujete šire. To nije dobro.

„Nova moda. Čula sam da i Aleksander King baš tako nosi šalove. O, odmah se vraćam. Moram da piškim.“

„Ali mogu li da vidim sliku? Mislim da sam zažmurila.“

„Ne, izgledaš sjajno. Postavljam je. Tagovaću te!“

Otišla je pre nego što sam uspela da je zgrabim. Mogla sam da napravim scenu tako što bih je povukla za kosu, ali šta će mi cirkus. Zamislite kakvi bi bili komentari na društvenim mrežama.

Odmah sam otvorila Instagram. Tu je: jedno oko zatvoreno, usna iskrivljena. Koliko sam brada imala? Vrat mi se izgubio u vuni. I što je najgore, nije koristila filtere. Ličila sam na nešto što je oprano na plažama Montoka. Sutra će me ismevati na jutarnjem sastanku u uredništvu i držaće mi pridike u vezi sa napredovanjem. Jer jedna „*La vi*“ žena mora da sija u svakom trenutku. Kao da Silija i Sara nikad nisu bile uslikane iz lošeg ugla.

I nisu. Te savršene kučke.

Ponovo se začulo zujanje. Testera. Bila sam ubeđena. Da li u nekoj prostoriji umetnici nešto rezbare? Možda prave skulpture od leda. To bi opravdalo tolike šalove. Gde je, dođavola, ta VIP soba? Zašto sam uopšte zaglavila tu? Rešena da ulepšam sebi večer, otišla sam do druge Loren i potapšala je po ramenu.

„Ćao.“

„Hej!“ Široko se osmehnula. Ispolirani, svi. Valjda je umela da istrpi bol.

„Gde je VIP soba?“

„Molim?“

„VIP soba, gde su umetnici?“, izgovarala sam lagano i podigla obrvu. Je li joj potrebno da restartuje svoj sistem?

„Hm, nema je“, odgovorila je gledajući okolo.

„Kakvo je onda ovo zujanje?“, pitala sam iznervirana. Najpre ona usrana fotografija, a sad i ovo. Kakva je to zabava?

„Kakvo zujanje? Nisam sigurna...“

„Slušaj, Loren. *La vi* neće trpeti ovakva sranja. Razumeš?“

„Anja! Tu si!“ Okrenula sam se i videla kako roze Loren bulji u mene. „Je l' sve u redu?“

„Ne, nije u redu. Ova... tvoja s internetom neće da mi kaže gde je VIP soba!“

„Dobro, smiri se, ne postoji VIP soba. Ne večeras, draga.“ Uvek upotrebljavaju te slatke nadimke kao da vas vole. Draga. Srce. Šećeru. Dušo. Obe Loren su bile najgora moguća varijanta. „Hajde da ti donesemo piće, važi, dušo?“

Dopustila sam joj da me odvede do bara. Zabava je bila očajna. Ta PR devojka bila je očajna. Ponašala se prema meni kao da sam derište. Saru sigurno ne bi tako tretirala. I zašto i dalje zuji?

„Ti popij piće, ja idem da piškim. A onda ću ti dati poklon-kesu, važi, srce?“ čula sam je kako kaže.

Klimnula sam glavom i zažmurila, pokušavajući da se odbranim od tog zvuka.

Otvorila sam oči i pogledala u Loren – u tom trenutku nisam bila sigurna da li u prvu ili drugu, ali zaista nije ni bilo važno. Modeli robota se menjaju.

Izašla je iz sale. Uputila se ka VIP sobi, gde se odigravala glavna predstava. *Lazljivica*.

Misle da nisam dovoljno VIP da bih im se pridružila? Alo, ja radim za *La vi*, jebote. Saru nikad ne bi tako zavitalavali. Ispila sam šampanjac i pošla za robotom.

Loren je išla niz prazan hodnik i prošla kroz neka vrata. Gde je obezbeđenje? Gde su konopci? Pokušala sam da otvorim jedna vrata, ali bila su zaključana. Sačekala sam – neko uskoro mora izaći. Činilo mi se da su prošli sati i vrata su se konačno otvorila.

„Anja! Hej!“, rekao je robot. „I ti si morala da piškiš?“

„Očigledno, znaš da sam morala!“ Gurnula sam je nazad, zatvorila vrata i zaključala ih za nama.

„Uh, šta se dešava? Jesi li dobro?“

„Da, moramo da porazgovaramo, to je sve.“ Ošacovala sam sobu. Nije baš izgledala kao VIP. Toalet, lavabo, ogledalo – svita se smestila u toalet? Mislim, ako su poput Kejt Mos želeli da piju *koka-kolu* u toaletu, onda u redu, ali ko to još radi?

„Oh, o čemu? O šalovima? Zar ne misliš da su sjajni?“ nervozno se osmehivala.

„O torbama, Loren. Veoma su elegantne.“ Bila sam na reviji autopilota. Mogla sam da prospem svakakve gluposti i to bi imalo smisla. „U materiji sam. Možda bih mogla da pomognem?“

Oduševljeno je klimnula glavom, kao kreten. Ne znam kad sam tačno odlučila da joj razbijem glavu o ogledalo, ali iznenada sam to učinila i staklo se rasprslo. Prestala je da se ljulja i prestravljeno me pogledala.

„OMB, Anja, koji k...“

Nije izgovorila cele reči. Samo skraćenicice. Čak ni u tom trenutku nije mogla da kaže *o bože*. Stvarno mrzim robote. Kad je otvorila usta da zavrišti, morala sam da je ućutkam. Nekako sam znala da se iza levog oka nalazi dugme za prekid struje. Da, kraj disanja.

Obrisala sam lavabo i oduprla se želji da je šutnem pre nego što sam izašla. Oko joj je krvarilo. Uvek sam uživala u boji krvi, ali čudno, ne mogu da gledam krv. Čudno, zar ne?

„Anja? Anja? Hej!“

Otvorila sam oči i videla Loren. „Oh, čao.“

„Spavala si?“

„Ha, ne, samo sam se isključila.“ Nije se stvarno desilo. Nisam joj izbila očnu jabučicu. To je bio samo san. Super, sve je okej.

„Hoćeš li još jedno piće?“

„Oh, naravno.“ Nasmejala sam se i gledala je kako odlazi do bara.

„Oh, hej, vidi“, rekla je neki minut kasnije pružajući mi čašu *vev klikoa*. „Da ne zaboravim, imam haljinu za Siliju. Malberi je poslala mejl. Dobiće je sutra.“ Malberi je bila Silijin poslednji pomoćnik.

„Bilo bi sjajno!“, rekla sam. Dugačka oštrica ispala joj je iz oka. Da li je još neko to primetio? „Silija će se oduševiti.“

„Pa, drago nam je da se *La vijju* dopada Aleksander King koliko i nama.“ Sijala je od sreće, a oko joj je igralo praveći nepravilne pokrete. Je li to stvarno? Trebalo je da zamolim dr M da mi pojača terapiju.

„Dobro, pa, mislim da je vreme da se pozdravimo. Hvala na svemu!“

„Pisaćeš o šalovima?“ Loren me je zabrinuto gledala.

„Uh, naravno... moram da idem. Pošalji mi mejl!“

Imala je nameru da me poljubi u obraz, ali pobegla sam joj. Nisam želela da dodirnem tu olupinu. To nije bilo stvarno.

Ništa od svega ovoga nije bilo stvarno.

2

U deset sati ujutru, sastanak uredništva u *La viju* održavao se u manjoj od dve konferencijske sale na sedmom spratu ogromne staklene kule *Blančet pablišinga* u Midtaunu. Bili smo okruženi obrađenim metalom i sjajnim površinama. Zidovi su bili inspiracija Frenka Gerija, a stolice kao da su izašle iz naučnofantastičnog filma. Sastanak se održavao svake srede za MMD, ili moda, mogućnosti i digitalno – sve što je imalo veze sa mnom. To je bilo dvadeset minuta pravog pakla.

„Fina ti je ona fotografija od sinoć“, smejala se Sara Elizabet Taft, zabacivši svoju prelepu, savršenu kosu. „Znaš, Noć veštica je tek za nekoliko meseci.“ Proveravala je moju stranicu na Instagramu. Srce mi je zalupalo.

„Uh, znam. Postavili su je bez mog odobrenja.“

„Stvarno treba da odeš na kurs poziranja za fotose. Mislim, tragedija.“ Nakrivila je nos.

„Šta je tragedija?“ Ušla je Silija u kožnom šortsu. Za nekog u ranim četrdesetim odlično joj je stajao. Njena tajna? Načelo. Silija je bila majstor petominutnog načela.

„Još jedna Anjina fotografija“, rekla je Sara i pokazala na mene.

„Još jedna? Stvarno ne možeš da nas predstavljaš ako ličiš na ružnog kita!“; likovala je Silija i čekala da priznam da će moj grozni

izgled i to što ne ličim na Žisel Bindšen upropastiti *La vi*. Klimnula sam glavom trudeći se da pokažem žaljenje. Mrzela sam taj dan. Mrzela sam Saru Taft.

„Ne možemo svi biti savršeni, Saro.“ Htela sam da je začnem, a zvučalo je pomalo bez veze. Mrzela sam to koliko sam je volela. Na sebi je imala kaubojke i *prin* cvetnu haljinicu. Njen izgled je govorio „pravo iz prerije“. Samo još da dodate maslac tu i tamo.

Da Blejk Lajvli ima dete sa samom sobom, bila bi to Sara Elizabet Taft. Visoka, vitka, plava i bogata, Sara je bila rođena za modnog urednika. Koristi *šanel* od druge godine – te fotografije su kružile po svim časopisima. Slika malene Sare koja se igra maminom *berkinkom* bila je preslatka. (Moja majka je samo ležala na kauču.) Nasledila je roditelje, vlasnike neke fabrike kafe, plantaže ili tako nešto. Niko zapravo nije znao mnogo o tome, osim da su u nekom trenutku propali i da je to bio pravi skandal. Kako su magazini pisali, vodila je život koji je mogući ukoliko se malo potrudite. Uložite trud, trošite novac.

Sara je imala neverovatan dar: umela je da uzdigne svakoga i sve. Bilo je dovoljno da nešto obuče, izbaci na Instagram ili pogleda u određenom pravcu. Ako ste joj prijatelj, sedite u prvom redu. Već sam videla kako se to sve odvijalo. Počastila je svojom pažnjom Lisu Blic i Džeka Arčera u vreme kad su bili niko i ništa. I nekoliko meseci kasnije postali su jebena modna elita. Popeli su se na sam vrh. Samo zato što se slikala sa Sarom, Lisa je dobila sponzora za sajt koji je pokrenula. Džek je nizao uspehe i na kraju završio u magazinu za muškarce. Sara je bila izvor svih modnih dešavanja. Sve ono što sam ja želela.

S druge strane, ono što se Sari nije dopalo nikada nije videlo svetlost dana. Gomila torbi je izbačena jer je ona procenila da nisu dovoljno dobre. Niko nije želeo da ona iskrivi svoj nos na nekoga ili nečiji proizvod. To bi značilo da je nešto ružno. Da je neko ružan. Ako bih joj se dopala, mogla bih da budem bilo šta. Mogla bih da zablistam.

Mogla bih da budem kao ona.

Dve godine ranije, kad sam se zaposlila u *La viju*, uradila sam ono što mi je savetovao dr M. Rekla sam Sari koliko je poštujem i da me inspiriše. Ona me je potakla da se bavim modom. Bio je to moj prvi

dan, bila sam mlada i veoma glupa. Tada još nisam bila ni blizu modi. Dr M je bio oduševljen jer sam bila iskrena i nisam krila emocije. Kakav moron. Naredne dve godine, kad god bi joj se ukazala prilika, Sara mi je to nabijala na nos i dodavala so na ranu.

„Želim salatu za ručak. Idemo! I ti bi trebalo da se baciš na zeleniš. Kao meče si.“ Krivila je nos. „Pošto te ja *inspirišem*, odreći ćeš se pljeskavice.“

Svaki bogovetni put poželega sam da umrem. Sara nije padala na ozbiljnost. Trebalo je to da znam. Ali, kad sam prestala da reagujem na njene podrugljive komentare, nalazila je nešto drugo čime bi me bockala.

„Anja, imaš li još onaj mali *blog*?“ Zasmejala se dok je izgovarala kraj rečenice.

Procenila je da su blogovi otrcana stvar. Ukinula sam svoj blog kad sam se zaposlila u *La viju*. Cilj ne bira sredstva. Uz pravi broj lažnih članaka, komentara i potplaćenih pratilaca, i vi možete biti neko interesantno, novo sranje. Sajt je bio pun mojih fotografija uslikanih na događajima kojima je Sara prisustvovala (ušunjala bih se kad vratari nisu obraćali pažnju) i vesti sa fenomenalnih revija na kojima nisam bila. Slušala sam priče i izveštavala kao da su bile upućene meni. Sve je bila laž. Lažite dok vas ne provale. (U mojoj biografiji navedeni su poslovi u magazinima koje nikad nisam radila. Niko nije provalio. Promena zaposlenih u svetu medija je brutalna.) Nije postojala lista akreditacija za angažmane u modnim časopisima. Osim polaganja testa za uređivanje i dobrog ukusa za oblačenje – i jedne ili dve (lažne) dobre preporuke, nije bilo drugih uslova. Bila sam samo još jedan mladi urednik na koga niko nije obraćao pažnju. I sve to je vredelo, jer sad sam to što jesam – urednik u *La viju*.

„Dobro, da počnemo. Šta je na dnevnom redu?“, pitala je Silija i pljesnula dlanom o dlan. Kao GKNV (glavna kučka na vrhu), Silija je uvek vodila MMD sastanke. Malberi je sela u čošak, pored naše stažistkinje, Kejsi, i hvatala beleške. Kejsi je sve vreme gledala u svoj telefon.

„Trebalo da napravimo izveštaj sa *Nedelje mode*“, predložila je Dalija Džoš, pomoćnica urednika. Ona je jedina među zaposlenima bila

fina prema meni, u manjini u uredništvu. Bila je Indijka. (Još jedna tamnoputa žena u osoblju radila je u Odeljenju prodaje, ali mi se nikada nismo mešali sa prodajom. Nikada. Dalija je trebalo da bude urednik za lepotu; njena koža je prosto sijala i bila je savršena. U slobodno vreme postavljala je i video-snimke sa savetima za šminkanje. (Pomno sam ih pratila. Linija koju sam izvlačila ajlajnerom nikad nije izgledala bolje i naučila sam da ističem konture.) Ali Silija nije ni pomišljala da tamnoputa žena može da vodi tako važan posao u *La vijju*.

„Šta ako bude morala da se pojavi na TV-u? Ne, to ne bi bilo dobro. Mi nismo *etnički* časopis.“

Ubacite ovde smajlija koji se čudi.

Odeljenje aksesoara bilo je profesionalno čistilište. Odatle nije bilo mrdanja. U najboljem slučaju, Dalija bi mogla da nastavi da radi za neki brend. Ukoliko bi imala dovoljno sreće.

„Tačno. Dakle, novi dizajneri, ko će se pozabaviti time?“ pitala je Silija. Podigla sam ruku. Pogledala me je i prećutno se složila. I dalje je bila ljuta zbog fotografije. Ali nisam bila ružna kao čovek-slon; loši uglovi su svojstveni dobrim ljudima. „Super, želim da se tu nađe i Aleksander King.“

„Naravno“, nasmejala sam se. Uvek sam se smešila. Dr M me je naučio tome. Osmeh navodi ljude da vas zavole.

„Saro, možeš li da izabereš modele? Ništa spektakularno; to je samo za sajt.“

„Naravno, Silija.“

Znala sam šta to znači. Sara je birala modele, a ja sam pisala o njima. Tako je to funkcionisalo kod nas. Ranije je htela da pogledam njen tekst i ispravim ponešto ako treba. To se ubrzo promenilo, pa sam pisala na osnovu Sarinih beleški. Bila sam bolji pisac, pa sam, naravno, preuzela taj deo posla. Pomagala sam joj. Zapravo, uživala sam u tome. Pisanje Sarinih priča nas je zbližavalo. Sara je ponekad morala da mi kaže o čemu razmišlja. Skoro pa smo postale druga-
rice. Bile smo tim.

„Šta još?“

„U susret *Nedelji mode* svakako bi trebalo reći nešto i o dijeti“, ubacila se Ivi Rouz Smit, urednica stranice za lepotu. „Znate, kako izgubiti dvadeset kilograma za mesec dana. I slično.“

„Je l' to uopšte moguće?“, pitala je Silija.

Ivi je slegla svojim koščatim ramenima. „Verovatno nije, ali bilo bi zabavno saznati“, nasmejala se.

Pošto su svi začutili, osećala sam da su sve oči uprte u mene.

„Da pogađam... to je upućeno meni?“ Smeh.

„Pa, *ti* pokušavaš da smršaš“, objasnila je Sara milosrdnim glasom. „Mislim, nikad nećeš ući u broj trideset osam ako ne preduzmeš drastične mere.“

„Istina, nema šta“, potvrdila je Silija proučavajući moje grudi i ruke. „Super. Poradi na tome sa Ivi. Vodi dnevnik, beleži šta jedeš. Svakodnevno se meri. Oh, i zapamti: *la vi* žene ne krše dijetu. To je to. Hvala svima. Anja, Saro, svratite do moje kancelarije.“ Išetala je iz sale na štiklama u društvu Sare i Malberi.

Kaskala sam za njima u strahu od nove Silijine torture. Kad sam pristigla, Sara je već sedela u Silijinoj kancelariji i uplašeno se smeškala. Malberi mi se sažaljivo osmehnula kad sam ušla. (To mi se uopšte nije dopalo. Nije mi bilo potrebno sažaljenje jedne asistentkinje. Šta misli, ko je ona?) Silija je sedela za crnim stolom presvučenim kožom. Renovirala je kancelariju pre šest meseci u želji za nekom „dramatičnijom teksturom“. Stolica joj je bila tapacirana krznom činčile; one na drugoj strani bile su prekrivene šljokicama. Očigledno nije želela da se osećamo prijatno dok sedimo u njenoj kancelariji. Silijine lubutenke bile su na podu. Miris nogu golicao mi je nozdrve.

„Ah, Anja, dobro je, stigla si. Zatvori vrata.“ Naslonila je bradu na kažiprste. To je značilo da je ozbiljna. „A sad, kao što znate, obe ste ovde već neko vreme...“

„Neki i duže od drugih“, prekinula ju je Sara. Istina. Radila je u *La viju* već četiri godine. Počela je kao stažistkinja, postala asistentkinja, potom pomoćnica urednika i na kraju kourednica. Imala je više staža od mene. Počela sam s istim zvanjem kao i ona i platom manjom za petnaest hiljada. Ali vredelo je. Radila sam sa Sarom Taft.